

Почувствувахъ и съжаление и срамъ и отъ този часъ се зарекохъ да не гоня тѣзи миловидни животни.“

Научното пѣкъ име на жирафата е камелеопардалисъ (cameleopardalis), защото ученитѣ виждатъ въ него белези на камила и леопардъ.

На леопардъ прилича само по особенитѣ петна, съ които е изпѣстрена. Тѣзи петна сж рждави жълтеникави или често и черни. Въ Таганайка сж наблюдавани жирафи съ петна прилични на листа.

Жирафата е двукопитно млѣкопитающе (бозайникъ) животно. Отличава се съ несъразмѣрно дългата си шия, кжсъ и дебелъ трупъ, високи крака, отъ които преднитѣ по-дълги отъ заднитѣ. Главата е малка, изящна, съ голѣми красиви миловидни очи, съ малки рокчета, покрити съ космата кожа.

Жирафата е най-високото животно, изправена достига 6—7 метра. Благодарение на това тя лесно достига листата на младитѣ клончета на високитѣ тропични растения. Дългитѣ шии на жирафитѣ често наподобяватъ стеблата на тѣзи високи дървета и излѣгватъ даже и опитното око, а това е едно хубаво приспособление за защита на това тѣй безащитно животно. Голѣмата му пѣкъ височина позволява да вижда опасността отъ далече и на време да се спасява.

Движенията на жирафата сж твърде своеобразни. Когато върви спокойно доста е грациозна. При силно бѣгане е даже смѣшна, галопира като прави 4—5 метра дълги скокове.

Храната на жирафата много съответствува на чудното устройство на тѣлото ѝ. Мжно пасе трѣва отъ земята, както видѣхме и при пиене на вода тя изпада въ едно особено разкрасено положение. Но затова пѣкъ много лесно кжса листата и младитѣ клончета на дърветата, за което и помага много дългия и подвиженъ езикъ. За жирафата езикътъ има сжщото значение, както хоботътъ на слона; тя може да хваща съ него най-ситнитѣ предмети, да откъсва най-нѣжнитѣ листове и да ги прибира въ устата си.